

“There is no “i” in team but there is in win” – Michael Jordan

ในความรู้สึกผม การทำงานก็เหมือนการเล่นกีฬาอย่างหนึ่ง ที่จะต้องมีการแข่งขัน มีกฎกติกา มารยาท และต้องมีทีมเวิร์ค

ผมเคยพูดมาหลายครั้งว่าผู้นำองค์กรน่าจะทำตัวเหมือนโค้ชที่มีหน้าที่ในการแบ่งบทบาทให้กับลูกทีมตามความเหมาะสม กำหนดทิศทางและเป้าหมายให้กับองค์กรว่าจะก้าวไปทางไหน เพื่อจะไปให้ถึงจุดหมายที่ตั้งไว้

อีกหน้าที่หนึ่งของโค้ชก็คือ ทำให้ทุกคนที่อยู่ในทีมสามารถทำงานร่วมกันได้ มีความสามัคคีและพร้อมจะช่วยเหลือกันเพื่อให้ทีมประสบความสำเร็จ

ใคร ๆ ก็พูดได้ แต่พอลงมือทำจริง ๆ มันยากเหมือนกันนะครับ

ยิ่งองค์กรใหญ่เท่าไร ปัญหาความขัดแย้งก็ยิ่งมากขึ้น บางครั้งก็เป็นเรื่องเล็กที่พอจะเข้าใจได้ แต่ถ้าปล่อยไว้นานก็อาจกลายเป็นเชื้อลุกลามไปกันใหญ่ ดังนั้น ผู้นำต้องคอยสอดส่องดูความเป็นไปขององค์กร หากเห็นว่าความขัดแย้งเริ่มจะรุนแรงขึ้นก็ต้องรีบดับไฟตั้งแต่ต้นลม

อย่างไรก็ตาม การที่ทีมจะเข้มแข็งได้ ลูกทีม (ไม่ใช่ผู้นำคนเดียว) ก็ต้องช่วยกันคนละไม้ละมือด้วย ทุกคนต้องเปิดใจให้กว้าง ยอมรับฟังความเห็นของคนอื่น และบอกตัวเองอยู่เสมอว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของทีมนั้น

หลายคนคิดว่า การทำงานแบบ วัน แมน โช่ว คือวิธีที่ดีที่สุดในการแสดงศักยภาพของตัวเอง แต่ในความเป็นจริงแล้ว เราไม่ได้อยู่คนเดียวในองค์กร เรามีเพื่อนร่วมงานที่ต้องติดต่อด้วยตลอดเวลา และที่สำคัญคือเรามีเป้าหมายร่วมกัน ถ้าต่างคนต่างคิดแต่ว่าตัวเองเก่งที่สุด ดีที่สุด จนไม่ฟังคนอื่น งานจะเดินหน้าไปได้อย่างไร

เคยมีคนถามผมว่าพนักงานแบบไหนที่ผมคิดว่าเป็นคนมีคุณภาพ ผมบอกได้อย่างไม่ลังเลเลยว่า คือคนที่สามารถทำงานเป็นทีมได้ ผมไม่คิดว่าคนฉลาด ใจคิดสูงอย่างเดียว จะเป็นพนักงานที่ดีเสมอไป

ดังนั้นเวลาเลือกรับพนักงาน ผมจะไม่สนใจเลยว่าเขาเหล่านั้นจบมาจากมหาวิทยาลัยไหน หรือได้เกรดเฉลี่ยเท่าไร ผมจะดูที่ทัศนคติและความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและเพื่อนร่วมงานมากกว่า

ผมเคยดูเรียลลิตี้โชว์รายการหนึ่งในทีวี ผู้เข้าร่วมแข่งขันถูกแบ่งเป็นสองทีม ทีมหนึ่งประกอบด้วยผู้เล่นสูงวัย ส่วนอีกทีมมีแต่คนหนุ่มสาว ทั้งสองทีมจะต้องแข่งกันประลองชัยหลายรูปแบบ ทั้งด้านไหวพริบและความเร็ว ตอนนั้นดู ผมคิดในใจว่าเป็นการแข่งขันที่ไม่ยุติธรรมที่สุด คนแก่จะมีแรงไปสู้คนหนุ่มสาวได้อย่างไร เห็นชัด ๆ ว่าปิดประตูแพตั้งแต่ต้น

แต่พอดูไปได้สักพัก ผมเริ่มเห็นอะไรบางอย่างที่น่าสนใจ ทีมแรก ถึงแม้จะด้อยกว่าด้านพละกำลัง แต่มีการวางแผนอย่างดี มีการแบ่งงานกันทำโดยดึงความสามารถของแต่ละคนมาใช้อย่างเหมาะสม ไม่มีการเกี่ยงงาน และค่อนข้างประนีประนอมที่จะรับฟังความเห็นของสมาชิกทุกคน

ในขณะที่อีกทีมหนึ่ง แต่ละคนล้วนเก่งกล้าสามารถกันทั้งนั้น บางคนเป็นนักกีฬา ร่างกายบึกบึน บางคนเป็นนักวิทยาศาสตร์ จบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยระดับท็อปเท็น บางคนก็เป็นทหาร รู้เทคนิคการวางกลยุทธ์ทุกรูปแบบ แต่พอมารวมตัวกันแล้ว แทนที่เป็นดริมทีม กลับเป็นทีมที่มีปัญหาการขัดแย้งตลอดเวลา เพราะทุกคนต่างคิดว่าความคิดของตัวเองดีที่สุดในไม่มีใครยอมใคร ทะเลาะกันเอง จนในที่สุดพอลงสนามแข่งจริง ๆ ก็แพ้ทีมผู้สูงอายุไปในที่สุด

ผมว่าหลายคนคงเคยประสบเหตุการณ์ลักษณะคล้าย ๆ กันนี้มาบ้างเหมือนกันในชีวิตจริง ตราบใดที่เราไม่ได้
อยู่คนเดียวในโลกนี้ เราก็ต้องเรียนรู้ที่จะอยู่และทำงานร่วมกับคนอื่นให้ได้

ผมว่าแค่ลดทีลึงสักหน่อย ฮีโก้ที่มีเยอะ ๆ เก็บไว้ที่บ้านบ้างก็ได้ เราก็น่าจะสามารถทำงานได้ราบรื่นและ
สบายใจขึ้นนะครับ

อย่าลืมนะครับว่า **"There is no "i" in team but there is in win"**!